

Limburgse Veteranendag 2026, Roermond 13 juni 2026

(gesproken woord geldt)

“Mensen noemen mij vaak een held,
Maar ik, ik zie dat totaal anders.

Mijn ware helden zijn mijn gesneuvelde maten
én mijn maten voor
wie hun herinneringen aan hun missies te zwaar werden”

Veteranen,
Beste mensen,

Dit zijn niet mijn woorden
maar die van Jeffrey Kloen
die eerder een dapperheids-onderscheiding ontving
voor zijn optreden tijdens een missie in Irak.

Woorden die hij uitsprak
op 4 mei van dit jaar,
in de Nieuwe Kerk,
voor de dodenherdenking op de Dam.

Het waren deze woorden
waaraan ik moest denken,
toen ik twee weken geleden,
de allereerste draaginsignes
Militaire Oorlogs- en Dienstslachtoffers
mocht uitreiken aan
16 Limburgse veteranen.

16 Limburgse veteranen,
de oudste 97 jaar,
voor wie die herinneringen
nog altijd zwaar wegen.

Ieder met een eigen heftig verhaal,
maar allen delen zij
dat dienen hun 'lijf en geest' beschadigde.

Vaak voor altijd.

Het is goed - en meer dan terecht -
dat ook zij nu, eindelijk,
een onderscheiding ontvingen.
Voor hún dapperheid.

Want het is niet niks;
de strijd die zij vaak
nog elke dag voeren.

Strijd

om die herinneringen de baas te worden;
om het gewone leven weer op de rails te krijgen;
om zich opnieuw thuis te voelen in hun eigen gezin.

Hun gezin,
dat een heel ander mens terugkreeg,
waarmee samenleven niet altijd eenvoudig meer was.

Ik zág het, twee weken geleden,
hóeveel het deze veteranen deed:
om eindelijk die erkenning te krijgen;
met dat insigne dat
ook de buitenwereld laat zien:
'dienen gaf mij wonden'.

Zichtbare erkenning
die hopelijk helpt
om die wonden
iets verzachten.

En die hopelijk ook uitnodigt
om het verhaal te kunnen delen.

Het verhaal over
wat het dienen van vrijheid, veiligheid en democratie
vóór anderen,
de drager heeft gekost;

En over hoe groot de kracht
van kameraadschap kan zijn
om overeind te komen.

Dat zijn verhalen
die het verdienen
telkens opnieuw
te worden verteld.

Omdat het de verteller helpt
zijn ervaringen
te verwerken;

én omdat
de wankle wereld
waarin we nu leven
die verhalen moet horen.

Niet alleen omdat Defensie
nu zoveel nieuwe, jonge mensen
nodig heeft;
die recht hebben op een eerlijk beeld
van wat hen mogelijk te wachten staat.

Maar ook omdat
die verhalen ons waarschuwen
hoeveel leed
het verlies van democratie en rechtstaat
kan kosten.

En dat we, juist in deze tijd
– waarin we vaker tegenover
dan naast elkaar lijken te staan -
maar beter beginnen
ons met elkaar te verbinden.

Want is het niet juist
de kracht van de kameraadschap
die u, veteranen, zo goed kent,
die we nu meer dan ooit nodig hebben
om de woelige baren
van deze onzekere wereld
samen te kunnen doorstaan.

Het liefst zonder wonden...

Zou ons dat niet allemaal
tot ware helden kunnen maken?